

Escut de pany de Can Maians

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Can Maians
Alçada: 89

Coordenades:

Latitud: 41.51268
Longitud: 2.3628
UTM Est (X): 446828
UTM Nord (Y): 4595868

Classificació

Número de fitxa 08214 - 363
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern
Segle XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: 001205700DF49F0001PE
Fitxes associades:
[Can Maians](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 20/03/2015 - 01:00

Descripció

Escut de pany austriacista amb l'àliga bicèfala fent referència al blasonament de l'Arxiduc Carles. Té la forma esquematitzada d'una àliga de dos caps, cadascun d'ells mirant en sentit oposat a l'altre, unides per la part superior del cap per una mena de perfil de corona. A sota es distingeixen les dues ales i, finalment, la cua i les potes. Tot amb una simetria perfecte. Al centre hi ha el forat per posar-hi la clau. A l'altra fulla de la porta es conserva el tirador que podria ser de la mateixa època, circular i amb decoració geomètrica.

Observacions:

Durant la Guerra de Successió de 1714 es va posar de moda instal·lar als portals d'entrada de les cases, escuts de panys referents als dos bàndols segons les filies dels propietaris de les cases. Mentre els seguidors de l'Arxiduc Carles d'Àustria feien referència a l'àliga de dos caps del seu escut, els seguidors del Borbó utilitzaven els símbols de la casa reial francesa, com la flor de lis.

Història

Can Maians s'aixeca damunt l'antic Mas Eroles documentat des del segle XIII, possessió del monestir benedictí de Sant Marçal del Montseny des del segle XI.

L'any 1365, mitjançant l'exercici d'un insòlit dret de fadiga, permet als Eroles, juntament amb d'altres tinentes de Sant Marçal, aconseguir la propietat alodial de les terres, anul·lant la venda que l'abat havia fet a Pere des Bosc.

En el segle XV, els Eroles són capdavanters en la lluita per l'alliberament de la jurisdicció senyorial i Guillem Pere Eroles figura entre els síndics que negocien i signen el privilegi de Ferran II de concessió de les municipalitats als pobles de la baronia de Pere Joan Ferrer (1480).

La torre data de 1551 segons data del document signat pel príncep Felip, futur Felip II, que concedeix el permís per construir-la a Bernat Eroles, el 30 de juliol d'aquell any.

Entre els segles XVI i XVIII la política matrimonial dels Eroles els porta a adquirir possessions importants al Vallès i aconseguir el rang de noblesa. L'any 1615 Mariana Eroles es casa amb Jaume Maians, i aquests tenen una filla, Maria Maians Eroles, que es casa amb Francesc Llança. S'ha quedat popularment amb el nom de Can Maians tot i no ser-ne l'origen i només tenir aquest nom durant una generació. Després han vingut altres noms familiars, com Moreno, Bufalà o Fernández de la Bobadilla.

L'any 1686, els Llança repeteixen la política matrimonial i enllacen amb la important família de sant Pere de Vilamajor, de Can Derrocada, ciutadans honorats i familiars del Sant Ofici.

Durant el segle XVIII, els Llança eren regidors de l'ajuntament borbònic de Mataró.

Al llarg dels segles la família ha tingut preveres, abats, comerciants i, sobretot, militars. Un d'ells va fer la campanya de Rússia amb Napoleó. Vivències que relata en un diari manuscrit que conserva la família i que ha estat publicat.

Bibliografia

BENITO i MONCLÚS, Pere (1990). Violències feudals i diferenciació social pagesa. Els homes de Sant marçal del Montseny a Vilassar i Argentona a la segona meitat del segle XII; dins Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria, núm. 37. Mataró, abril de 1990, pàgs. 15 a 27.

BENITO Pere (2006). Vilassar de Dalt, un poble de futur. Ajuntament de Vilassar de Dalt.

BONET i GARÍ, Lluís (1983). "Les masies del Maresme". Centre Excursionista de Catalunya i editorial Montblanc. Barcelona.

LLANZA Y VALLS, Rafael de; I FERNÁNDEZ DE BOBADILLA, Ignacio (2008). Un español en el

ejército de Napoleón. Diario de D. Rafael de Llanza y de Valls, capitán del antiguo regimiento de infantería de Guadalajara. Almena ediciones. Madrid.

MUSEU DE VILASSAR (1999). Via fora. Les torres de guaita; dins Itineraris Ipsa Arca, núm. 1, febrer de 1999. Vilassar de Dalt, pàgs. 52 a 55.

SAMON FORGAS, Josep (1996). Notes històriques entorn de les torres de defensa dels masos de Vilassar; dins XII Sessió d'Estudi mataronins. Museu Arxiu de Santa Maria. Mataró, pàgs. 181 a 197.

